

Arrest

nr. 180 251 van 28 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 11 december 2016 door de politiediensten aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker dient op 13 december 2016 een asielaanvraag in. Eveneens op 13 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [O.]

voornaam : [L.]

[...]

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond : Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op 21 december 2016 doet verzoeker afstand van zijn asielaanvraag.

2. Onderzoek van de vordering gegrond op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om de bij de Raad hangende vordering tot schorsing ingesteld tegen de bestreden beslissing zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

2.1. De voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 44, eerste lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het bevel van voorlopige maatregelen en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan. Dit wordt ook niet betwist door verweerder.

2.2. Over de behandeling van de vordering tot schorsing

2.2.1. De twee voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de twee voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Ter zake dient verder te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

2.2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.2.2.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.2.2.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.2.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker is een 38-jarige man, met de nationaliteit van Nigeria. Ondertussen is hij drie jaar in België.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw Mina Tasdemir (stuk 5 en 6). Zij heeft de Belgische nationaliteit (stuk 3). Verzoeker verblijft op haar adres te 3960 Bree, Solterweg 21/A000 waar ook verzoeker regelmatig verblijft doch zonder hier “officieel” te zijn ingeschreven. Buiten verzoeker en zijn vriendin is er niemand woonachtig op dit adres (stuk 4).

Verzoeker diende nog geen aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf. Hij verkreeg evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoeker werd evenwel tegengehouden tijdens een routinecontrole en van zijn vrijheid beroofd.

Voor beide partners is de vrijheidsberoving een zware domper. De partner van verzoeker is hem meermaals komen bezoeken in het centrum (stuk 5) en zij houden dagelijks telefonisch contact met elkaar, hetgeen hun relatie nogmaals staft.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft (zoals in België), wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of

Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

Dit blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zelf.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4. Ten overvloede, in zoverre rekening kan worden gehouden met het "onderzoek" van de gemachtigde bij het nemen van de bijlage 13septies, een geheel andere verwijderingsmaatregel waarnaar ook niet wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat bij het nemen van deze maatregel door de gemachtigde enkel werd gesteld dat de bescherming onder artikel 8 EVRM geen toepassing kan vinden met de enkele verwijzing naar een familielid van verzoeker in België.

Over zijn relatie wordt echter niet gesproken, terwijl verzoeker hiermee duidelijk bekend was. Door verzoeker werd tijdens zijn gehoor in het centrum nogmaals gewezen op zijn relatie.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van artikel 8, eerste lid van het EVRM daar waar niet afdoende blijkt dat de gemachtigde de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit alles maakt dat de belangenafweging die werd gemaakt door de verwerende partij inderdaad niet voldoet in het licht van de voorliggende feiten en de toepasselijke rechtsregels.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

5. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van het privéleven van verzoeker, in het bijzonder ten aanzien van zijn relatie met zijn partner.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.2.2.2.1.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat verzoeker in de loop van zijn middel weliswaar de schending inroept van artikel 3 van het EVRM, doch geen enkele concrete uiteenzetting naar voor brengt betreffende een grief ontleend aan deze verdragsbepaling. Dit onderdeel van het middel komt dan ook onontvankelijk voor.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich in casu op een gezinsband met een Belgische vrouw alsook op het geheel van sociale banden dat hij in België heeft opgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van

toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verzoeker betoogt intussen drie jaar op het Belgische grondgebied te verblijven en beroept zich op een duurzame relatie met een Belgische onderdaan woonachtig te Bree. Hij stelt regelmatig te verblijven op ditzelfde adres, doch niet officieel. Ter staving van deze relatie legt hij een identiteitsbewijs en attest van gezinssamenstelling van de betreffende Belgische onderdaan voor, een stuk dat zij verzoeker enkele keren is komen bezoeken in het gesloten centrum en enkele afschriften van foto's.

De Raad merkt op dat verzoeker in casu niet overtuigt dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. De loutere voorlegging van enkele ongedateerde foto's en een attest dat de Belgische onderdaan hem tweemaal kwam bezoeken in het gesloten centrum wijst prima facie nog niet op een partnerrelatie laat staan een duurzame partnerrelatie. Verzoeker betoogt thans op algemene doch ongestaafde wijze dat hij regelmatig verblijft bij de Belgische M. T. doch dit wordt tegengesproken door zijn eerdere verklaring aan de politie dat hij "*soms bij familie in Brussel en soms op straat slaapt*". Van zagezegde dagelijkse telefonische contacten wordt geen (begin van) bewijs voorgelegd. De Raad stelt aldus prima facie vast dat verzoeker er met zijn summier betoog en beperkte stukken niet in slaagt aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en waarmee verweerder rekening diende te houden. Het gegeven dat verzoeker na het eerdere bevel van 11 december 2016 alsnog aangaf een relatie te hebben met een Belgische onderdaan - daar waar hij voorafgaandelijk aan voorgaand bevel op geen enkele wijze zich tegenover het bestuur beriep op een dergelijke relatie, doch integendeel aangaf soms bij familie in Brussel te verblijven en soms op straat te slapen - doet aan voorgaande vaststelling nog geen afbreuk. Het betreft een loutere verklaring terwijl de voorliggende stukken en gegevens niet wijzen op een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven.

De Raad wijst er verder ook op dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824) en verzoeker prima facie niet concreet aannemelijk maakt dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er blijkt niet dat verzoeker, die steeds illegaal in België verbleef, in zijn situatie dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM inzake gevestigde vreemdelingen.

Nu een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven in casu prima facie niet blijkt, kan evenmin worden weerhouden dat verweerder er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede – voor zover alsnog sprake zou zijn van een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven, hetgeen evenwel niet blijkt – wijst de Raad er op dat in casu een situatie van eerste toelating tot het grondgebied aan de orde is, waardoor het tweede lid van dit verdragsartikel of een inmenging niet aan de orde is. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn beweerde Belgische partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner of om zijn privéleven verder te zetten. De bestreden beslissing heeft op zich ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker – die aangeeft reeds drie jaar in illegaal verblijf te zijn, zonder op enig ogenblik zijn aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te hebben gemaakt – kon hij noch zijn beweerde partner er ook onwetend van zijn dat een verderzetting van het voorgehouden privé- dan wel gezinsleven in België precair was. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn beweerde partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. Van De Putte,

“Straatsburg gaat vreemd”, T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, prima facie geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Artikel 7 van het Handvest stelt:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 52, derde lid van het Handvest bepaalt dat indien rechten en vrijheden, zoals opgenomen in het Handvest, overeenstemmen met rechten en vrijheden zoals gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en draagwijdte ervan dan minstens dezelfde zijn als de inhoud en draagwijdte die door het EVRM eraan worden toegekend. Er kan bijgevolg worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker geeft niet aan een kind te hebben in België of gezondheidsproblemen. Verder werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet op overtuigende wijze aannemelijk maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- dan wel familieleven. Er blijkt prima facie aldus niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of het vereiste belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

In het licht van voorgaande vaststelling dat verzoeker thans in gebreke blijft met overtuigende gegevens en/of stukken aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven, blijkt prima facie ook niet dat hieromtrent een verdere motivering in de bestreden beslissing – met name inzake een doorgevoerde belangenafweging – zich dan opdrong. Er blijkt aldus geen ernstig middel ontleend aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het licht van voorgaande bespreking van het middel blijkt op het eerste zicht evenmin dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Enige kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling of kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan prima facie ook niet worden vastgesteld. Een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij ligt het middel toe als volgt:

“1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74, §2 van Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.

Aan verzoeker werd een bijlage 39bis afgeleverd, waardoor verzoeker ook een bevel verkreeg om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies. Dit bevel wordt gegeven "overeenkomstig artikel 52/3, §2" van de vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt als volgt:

In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.

Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.

Dit artikel voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° Vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten is in casu gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Dit vormt de rechtsgrondslag van de verwijderingsmaatregel.

3. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet wordt bepaald de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten voorziet.

Het kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing, een bijlage 13quinquies, een verwijderingsmaatregel vormt.

Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten". De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

4. Door de verwerende partij werd schijnbaar in geen enkele termijn voorzien in de bestreden beslissing. Verzoeker wordt vastgehouden en van zijn vrijheid beroofd. Hierdoor is hij onderworpen aan een gedwongen verwijdering van het grondgebied, minstens kan het tegendeel niet aannemelijk worden gemaakt.

Er wordt verzoeker geen mogelijkheid gelaten voor een vrijwillig vertrek.

Verzoeker wijst er ten overvloede op dat hij onderhevig is aan een bijlage 39bis van 13.12.2016, waarbij wordt gesteld dat de vrijheidsberoving noodzakelijk is om de effectieve verwijdering van het grondgebied mogelijk te maken.

Nochtans voorziet artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten". Door de gemachtigde werd geen rechtsgrondslag ingeroepen om deze termijn te doen verminderen of te herleiden tot nul dagen.

Het belang is duidelijk: zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet), waaraan verzoeker momenteel wel staat blootgesteld.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Aan verzoeker diende een normale termijn van dertig dagen gegeven te worden om uitvoering te geven aan de verwijderingsmaatregel."

2.2.2.2.2. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij stelt als volgt:

"1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. In zoverre zou worden geoordeeld dat bovenvermeld uiteenzetting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst verzoeker op het volgende.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten".

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

3. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen dan wel de termijn van dertig dagen.

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen dan wel de algemene termijn van dertig dagen op te leggen. De wetgever heeft bovendien expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3 een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest. Verzoeker wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

4. De verzoekende partij wijst op een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan

van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Ook in een zeer recent arrest van uw Raad zijn deze principes bevestigd:

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek impliceert hoe dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Er is overeenkomstig artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende motiveert.

(Arrest 14 december 2016, nr. 179 398)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

De verzoekende partij verwijst naar twee verslagen van de auditeur bij de Raad van State, gevoegd aan huidig verzoekschrift onder stuk 6. Beide verslagen zijn opgesteld in twee hangende procedures bij de Raad van State.

In beide verslagen wordt bovenstaande uiteenzetting van verzoeker bevestigd:

(verslag, pagina 5; stuk 3)

5. Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet."

2.2.2.2.3. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing prima facie duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en in uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), immers geduid dat aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum en de door verzoeker ingeroepen elementen in het kader van zijn asielverzoek ingediend na zijn vasthouding met het oog op verwijdering door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zullen worden beoordeeld. Deze motivering is op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker betoogt dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen norm. Eveneens stelt hij dat niet wordt gemotiveerd waarom hem dan

geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker wel degelijk kennis heeft van de redenen waarom hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegekend, nu deze op duidelijke wijze werden uiteengezet in het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 december 2016. Zo werd gemotiveerd dat er gelet op artikel 74/13, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet grond is om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en wel nu er een risico is op onderduiking gelet op het gegeven dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat deze is genomen in uitvoering van artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit dat – zoals verzoeker zelf ook aangeeft in zijn middel – betrekking heeft op de vreemdeling die in het Rijk een asielaanvraag indient en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis van de Vreemdelingenwet wordt vastgehouden. In deze situatie wordt, overeenkomstig artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, voorzien in de verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de bijlage 13quinquies. Het betreft, hetgeen blijkt uit een samenlezing van de betreffende bepalingen, een vreemdeling die het Rijk binnenkwam zonder de vereiste binnenkomstdocumenten of wiens verblijf niet langer regelmatig is en die een asielaanvraag indiende en die wordt vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering te waarborgen op grond van welbepaalde voorziene gevallen. Gelet op de beslissing tot vasthouding van 13 december 2016 is verzoeker ervan in kennis dat zijn verdere vasthouding gerechtvaardigd werd geacht op grond van artikel 74/6, § 1bis, 12° van de Vreemdelingenwet en omdat hij een asielaanvraag indiende om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering kan leiden, uit te stellen of te verijdelen. Prima facie heeft verzoeker er aldus kennis van enerzijds waarom hem initieel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en anderzijds waarom in het kader van de thans bestreden beslissing dit eerdere standpunt behouden blijft, met name nu werd vastgesteld dat de asielaanvraag werd ingediend om een verwijdering uit te stellen of te verijdelen. Het doel van de formele motiveringsplicht is aldus prima facie voldaan en er blijkt niet dat nog enige verdere specifieke motivering zich opdrong.

De Raad verwijst voor het overige op dit punt naar zijn arrest nr.180 250 van 28 december 2016 waarbij reeds werd ingegaan op de door verzoeker naar voor gebrachte kritiek dat geen afdoende motivering ten grondslag lag aan de eerdere beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1994, wordt niet aangetoond.

Gelet op hetgeen voorafgaat, en nu verzoeker niet aantoont dat enig aspect ten onrechte niet in rekening is gebracht of het bestuur op kennelijk onredelijke dan wel onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen, blijkt prima facie evenmin een miskenning van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dan wel van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede en derde middel zijn niet ernstig.

2.2.2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt verzoeker als volgt:

“1. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

De verzoekende partij brengt daarom middels huidig verzoekschrift een ernstig middel voor, gebaseerd op artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest (infra, nr. 9: middelen). De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting aldaar.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de uiteenzetting gegeven onder punt 9.2, in het bijzonder het daar aangehaalde relaas inzake artikel 8 EVRM. Het zijn deze redenen dewelke de verzoekende partij verhinderen het land te verlaten, terwijl zij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Gelet op artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet dient hierom een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te worden weerhouden.

2. Verzoeker is een 38-jarige man, met de nationaliteit van Nigeria. Ondertussen is hij drie jaar in België. Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw [M. T.]. Zij heeft de Belgische nationaliteit (stuk 3). Verzoeker verblijft op haar adres te 3960 Bree, [...] waar ook verzoeker regelmatig verblijft doch zonder hier “officieel” te zijn ingeschreven. Buiten verzoeker en zijn vriendin is er niemand woonachtig op dit adres (stuk 4).

Verzoeker diende nog geen aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf. Hij verkreeg evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoeker werd evenwel tegengehouden tijdens een routinecontrole.

De verwijderingsmaatregel gaat bovendien gepaard met een inreisverbod, waardoor verzoeker de toegang tot België en het Schengenacquis wordt ontzegd voor twee jaar. Eens verzoeker van het grondgebied wordt verwijderd, zal hij in de onmogelijkheid zijn om op (korte) termijn terug te kunnen keren naar zijn partner.

Voor beide partners is de vrijheidsberoving een zware domper. De partner van verzoeker is hem meermaals komen bezoeken in het centrum (stuk 5) en zij houden dagelijks telefonisch contact met elkaar.

Het komt verweerder bovendien toe om afdoende te motiveren aangaande zijn keuze voor een termijn van nul dagen. Door de afwezigheid van enige termijn, werd verzoeker immers onmiddellijk van zijn vrijheid beroofd. Er werd geen enkele mogelijkheid gelaten zijn vertrek zelfs maar vrijwillig voor te bereiden, temeer omdat hij nooit eerder een verwijderingsmaatregel kreeg betekend.

De partner van verzoeker heeft bovendien enkel de Belgische nationaliteit. Zij is evenmin afkomstig van Nigeria en kan dus niet worden geacht zomaar verzoeker te kunnen volgen naar Nigeria.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.”

Verzoeker verwijst aldus in wezen naar de ernst van de door hem aangevoerde middelen, waaronder het artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, om te stellen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat een ernstig middel niet blijkt. Verzoeker betoogt verder dat zijn beweerde partner enkel de Belgische nationaliteit heeft en zij niet afkomstig is van Nigeria, zodat niet blijkt dat zij verzoeker zonder meer kan volgen naar Nigeria. Naast de reeds gedane vaststelling dat een duurzame relatie prima facie niet aannemelijk wordt gemaakt, blijft verzoeker in gebreke enige concrete hinderpaal naar voor te brengen die maakt dat de beweerde partner verzoeker dan niet zou kunnen volgen naar diens herkomstland. Er blijkt verder ook niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen geen contact kunnen onderhouden, zodat ook in het licht hiervan geenszins blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoeker laat na precieze en concrete aanduidingen te verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat hij riskeert op te lopen in geval de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Evenmin wordt geconcretiseerd dat dit nadeel dan moeilijk te herstellen zal zijn. Waar verzoeker voorts verwijst naar het nadeel dat voortvloeit uit de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod kan het volstaan op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat verzoeker met zijn beschouwingen omtrent de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing.

De vaststelling dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aangetoond, laat evenzeer toe de ingestelde vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS